

NAŠE FARNÍ RODINA

NASZA RODZINA PARAFIALNA

ročník IX. / číslo 78.

září 2017

Co najdete v tomto čísle

Hádka	s. 3
Mé zkušenosti s mediací	3
Zase jsme se pohádali	4
Zamyšlení o slovech	6
ROSTÁRNÝ O NIČEM: Izraeli, slyš...	6
PERLY PAPEŽE FRANTIŠKA	8
ENGLISH FOR PARISH: Back to school	9
S KOLÁRKEM V KUCHYNI: babka ziemniaczana	10
POZNEJME SE: scholička, scholy, komorní sbor	10
POCHOPIT CÍRKEV: Kolem Stolu (-ů?)	12
KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ	12
Úmysly mší svatých 04.09.-08.10.2017	14
FARNÍCI FARNÍKŮM: Když se sen stane skutečností	16
PROŽILI JSME:	
Farní tábor Guty 2017	16
Impreza dobře rozreklamována	17
Tradiční pouť do Píště	17
Celostátní setkání mládeže – Olomouc 2017	18
CO NÁS ČEKÁ... A NEMINE:	
Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných	20
Pravidelná setkávání farních společenství	20
Nedělní kavárna	21
Mše pro děti a mládež	21
Rozvrh hodin náboženství	22

úvodník

Drazí Farníci, Farnice a Farničata.

Čas prázdnin a dovolených je již u konce. Mnozí navštívili mnohá krásná místa, zkusili zajímavá jídla, potkali příjemné lidi. Mnozí si plně vychutnávali pohodu a klid na zahradě nebo v horách. Mnohým se podařilo poněkud dohnat spánkový deficit... Věřím, že čas letního volna byl pro všechny časem tolik potřebného odpočinku, srovnání myšlenek a trávení příjemných chvil s rodinou a přáteli.

V životě Církve se letní měsíce vyznačují různými přesuny kněží mezi farnostmi, což letos neminulo ani naši farnost. A tak jsme se v červenci rozloučili s P. Petrem Plachkým, který nyní slouží ve farnosti Nový Jičín, a v srpnu jsme mezi námi mohli přivítat staro-nového farního vikáře, P. Adama Kasperka. Jeho tvář si mnozí z nás mohou pamatovat, protože v naší farnosti již kdysi sloužil. Přejeme mu, aby si opět našel místo v našich srdcích, aby se na každém kroku dal vést Hospodinem, a aby se v naší farní rodině cítil jako doma, u svých.

Rozpoczyna się rok szkolny, rozpoczyna się pełna praca. Również nasza Rada Redakcyjna zaczęła ponownie pracować na maksa, czego wynikiem jest niniejszy numer naszej gazetki. Okres końca wakacji i powrotu do codzienności, do cyklu różnych spotkań, zajęć, kółek itp. bywa nieraz okresem trudnym w każdej rodzinie. Dochodzi bowiem czasami do różnych sprzeczek, kłótni, nieporozumień. Między innymi dlatego postanowiliśmy poświęcić trochę uwagi właśnie tematowi kłótni. Dlaczego się kłócimy? Co jest celem każdej kłótni? Czy „zwycięstwo” w kłótni jest prawdziwą wygraną? Jaką wagę mają nasze słowa? Czy w rozwiązywaniu sporów warto poprosić o pomoc osobę trzecią? Czy odpuszczenie „przychodzi samo”?

Spróbujmy, czytając słowa zawarte w tym numerze, zastanowić się nad sytuacjami, w jakich sami się często znajdujemy. Spróbujmy uczyć się na co dzień wybaczac, zapraszac Boga do wszystkich nieporozumień.

Terka

Nашe farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši 17 Kč.

Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaty většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1, tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Duch Svátý, Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Alena Foltynová, Anna Špírková, Eva Steffanová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová, Markéta Bogoczová, Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechůr

*Příští číslo vyjde: **neděle 01.10.2017***

*Uzávěrka: **pátek 22.09.2017***

případné změny budou hlášeny v ohláškách

My, ľudia, si občas potrebujeme niečo dokazovať, zdvihnúť si sebavedomie, byť v niečom lepší, než ostatní – za každú cenu mať pravdu. A preto často konfrontujeme svoje názory s názorami niekoho iného, no nie vždy to robíme pokojne... občas zdvihneme hlas – niekedy schválne, niekedy len v zápalnej diskusii. Horší prípad je, ak dôjde rovno k hádke.

Prečo vznikajú hádky?

Hádky. Kto z nás ich má rád? Asi nikto...ja tiež nie. Tak prečo vlastne vznikajú? A na čo vôbec existujú, keď ich nik nemá rád? Hádky vznikajú z rôznych dôvodov. Dokážeme sa pohádať na kadečom. Na podstatných aj nepodstatných veciach. Ale...ako rozlíšiť, čo je podstatná vec a čo nepodstatná? Podľa mňa sa to ani nedá rozlíšiť – veď pre jedného je podstatné to, čo pre iného možno nie a naopak. Občas sa hádame dokonca „zbytočne“. A to v dôsledku nedorozumení, skreslených informácií a podobne. V lepšom prípade sa len pohádame, pár dní nás to „drží“ a potom sa zmierime a chceme na to zabudnúť. Horšie je, ak sa hádame pravidelne a ostávame „rozhádaní“, bez ochoty pomeriť sa.

Vítaz vs. porazený

Čo je cieľom hádky? Víťazstvo? Poraziť toho druhého? Presadiť si svoj názor za každú cenu? Cieľom hádky nemôže byť výhra... nie sme predsa v lotérii. Vyhrať za každú cenu? A čo ak predsa len nemám pravdu? Často sa vieme „bit“ za „pravdu“, ktorá ani pravdou nemusí byť a zbytočne si navzájom ubližujeme. Ako sa môžeme tešiť z „víťazstva“ alebo z toho, že sme

si presadili svoje, keď sme možno tomu druhému ublížili a je nešťastný?

Kdesi na internete som čítala príbeh – nie priamo kresťanský, ale bol jedným z vysvetlení toho, prečo ľudia kričia, keď sa hádajú. Vysvetlenie bolo také, že ľudia, keď sa hádajú, ich srdcia sa od seba vzdialujú a ak sú už dosť ďaleko, tak sa už nepočujú, preto musia ľudia kričať aby sa počuli.

Zapojiť sa?

Ako reagujeme, keď sa niekto háda? Zapojíme sa, alebo radšej ostaneme ticho? Ja zastávam názor, že do hádky (ak to je len bežná výmena názorov a nehrozí nejaké väčšie nebezpečenstvo), netreba vstupovať. My predsa nevidíme všetky okolnosti, ktoré tomu predchádzajú a nie je dobré, aby sme súdili. Je ťažké postaviť sa na stranu niekoho, keď nevieme, o čo ide. Priznám sa, nikdy neviem, ako reagovať, keď sa niekto z mojich blízkych háda rovno predou mnou...vtedy sa cítim tak bezradne...

Môže byť hádka prospešná?

Raz som počula názor kňaza, keď sa ho pýtali na „hádky“ v manželstve. Aj keď si myslím, že by sa to dalo premietnuť do každého vzťahu medzi ľuďmi, nielen do manželského. Názor bol taký, že niekedy je „dobré“ sa pohádať. Nie je dobré, ak nás niečo vo vzťahu trápi a nepovieme to, len sa

tým vo vnútri trápime. Je dobré konfrontovať toho druhého s týmto problémom, lebo ten dotýčny možno ani nevie o tom, že svojím konaním niekomu ubližuje. Povedzme si na rovinu – ono sa to aj tak raz nazbiera a „praskne“ a bude hádka :) Netvrdím, že sa treba hnevať, alebo na seba kričať, ale výmena názorov nemusí byť vždy na škodu :)

No aj napriek konštatovaniu, že hádka nemusí byť vždy zlá, hádajme sa čo najmenej. Radšej sa častejšie rozprávajme, aby sme nemuseli v sebe „dusiť“ veci, ktoré potom ako keby cez ventil pustíme v rámci hádky na druhých – najčastejšie na našich najbližších. Veď potom nás to aj tak mrzí. A ako sa píše v liste Efezanom: „Slnko nech nezapadá nad vašim hnevom...“ (Ef 4, 26), neukončujme deň bez zmierenia, nech dôsledky našich hádok netrávajú dlho. Viem, nie je to jednoduché, nie vždy sa to podarí, ale veľmi Vás a rovnako aj seba k tomu povzbudzujem :)

Anička

Mé zkušenosti s mediací

Hádky jsou normální součástí života a každého vztahu, pomáhají často nacházet konstruktivní řešení, vyřešit problémy ve vztahu díky tomu, že si lidé své odlišné názory, odlišné potřeby, vše, co jim ve vztahu vadí, vyřikají.

Problém začíná, pokud konflikty přerostou do té míry, že se lidé nedokáží spolu dohodnout, odmítají názor druhé strany, což vyústí někdy až v averzi, kdy člověku vadí každý nápad, názor, věta, kterou dotýčný pronese. Dospělí se dostanou do situace, kdy si

navzájem nedůvěřují, vidí v druhém protivníka, soupeře, nepřítele.

Zde může pomoci mediace, která pomáhá, aby se dva lidé za pomoci třetí strany, tzv. mediátora, dohodli na kompromisu, na společném řešení daného problému. Nestrannost a nezávislost mediátora je důležitý faktor, který velmi pomáhá spory vyřešit. Právě to, že osoba, která v daném problému není zainteresovaná, která není ovlivněna sympatiemi či antipatiemi k některému z účastníků mediace, řekne svůj názor na danou věc,

napomáhá k úspěšnému vyřešení problémů. Díky své nezainteresovanosti v daném problému mohou pociťovat účastníci mediace k mediátorovi důvěru, věří mu, že chce opravdu účastníky dovést k nejlepšímu řešení daného problému. Důležitá je také osobnost mediátora a schopnost urdit někdy dost divokou a nenávisťnou „diskusi“ dvou znepřátelených stran účastnících se mediace.

Já sama mám s mediací velmi pozitivní zkušenosti. Po rozvodu jsme s mým bývalým manželem, stejně

jako řada expartnerů měli velké komunikační problémy. Za pomoci mediátora jsme však však došli ke kompromisu. Na počátku mediace jsme seděli jako dvě znepřátelené strany a snažili se mediátora přesvědčit o své pravdě. Mediátor jako zkušený psycholog nás však dokázal vést k tomu, abychom začali diskutovat konstruktivně a snažili se pochopit jeden druhého, dokázali pohlédnout na problém, na situaci také z pohledu toho druhého, vedl nás k tomu, aby nám šlo o společný cíl, kterým bylo vyřešení našeho problému.

Na mediaci oceňuji kromě úspěšného dospění k cíli v podobě vzájemné dohody nás dvou, především to, že mi mediátor ukázal, ve kterých bodech jsem opravdu měla pravdu a ve kterých jsem se mýlila a byla jen přesvědčena o tom, že takto to má být a „já jsem ten, kdo to myslí dobře.“ Takové prozření je málokdo jiný člověku schopen poskytnout, neboť málokdo je schopen chápat vaše problémy nestranně, jelikož víceméně

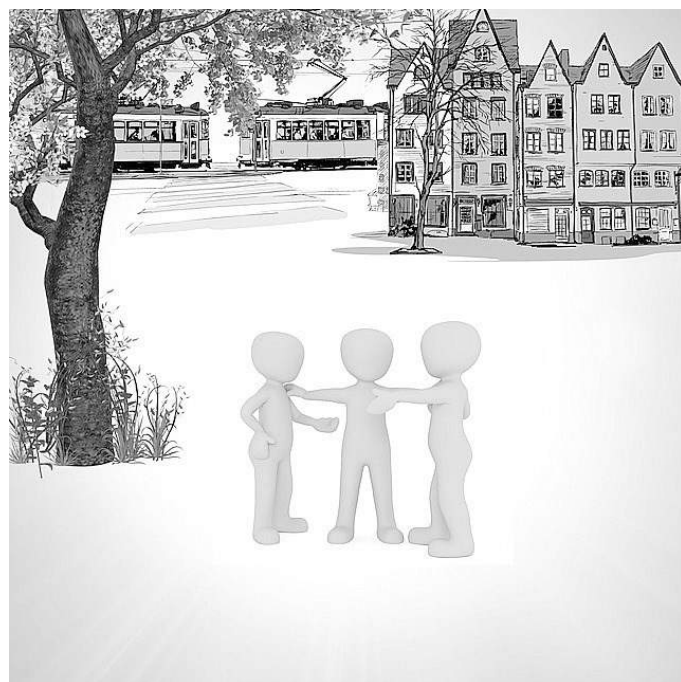
každý s kým se stýkáte vám dává rády ovlivněné vašim vzájemným vztahem, svou citovou zaangażovaností ve vašich problémech.

V závěru tedy chci konstatovat, že mediaci pokládám za velmi účinný nástroj řešení předrozvodových a porozvodových sporů a nejen jich. V mém případě se tento nástroj velmi osvědčil. Během mediace se nám podařilo dohodnout se na všech problematických oblastech, se kterými jsme se delší dobu potýkali. Na závěr mediace jsme sepsali písemnou dohodu, tzv. mediační dohodu, která obsahovala v bodech vše, na čem jsme se dohodli. Navíc jsme již byli schopni spolu celkem normálně komunikovat. Jako velké pozitivum vnímám fakt, že psycholog se s námi stýkal ještě skoro rok po uzavření mediační dohody, kdy dohlížel na plnění dohody a pomáhal nám řešit opět formou konzultací či

dalších mediací problematické situace, které nastávaly. Tato jeho podpora a pomoc, roční spolupráce s námi jako expartnery a naší dcerou, nám pomohla mediační dohodu plně dodržovat, vnímat její smyslnost a napravit vzájemné vztahy.

Tímto článkem děkuji nejen mediátorovi, ale i Pánu Bohu, že stál při naší rodině a pomáhal nám překonat tyto těžké chvíle a dovedl nás do šťastného cíle. Prosím tedy Pána Boha o podporu a pomoc do dalších dní a zachování stávajícího stavu v mých vztazích s expartnerem a ve vztazích dcery a jejího otce. Prosím Pána Boha za zachování klidu a pokoje v naší rodině.

Lucka

Zase jsme se pohádali...

*"Hádala se parapleta,
které je víc do kulata.
Povídalo jedno splasklé,
až se kapky zaskví na skle,
proměním se v polokouli,
pod kterou se rádi schoulí,
kluci, holky, pimprlata,
hádala se parapleta."*

(Jan Vodňanský, Hádala se parapleta)

Při zamyšlení nad dnešním tématem se mi asociovala básnička mého dětství – Hádala se parapleta. Proč jsem si vlastně na ni vzpomněla? Asi pro absurditu toho, že jsme schopni se pohádat a vytvořit konflikt kvůli malichernostem, které řešení kolikrát ani nemají. Jsou jen cestou našeho otesávání, učíme se hledat kompromisy, jak se říká „zlatou střední cestu“. Nechci tady teď polemizovat nad tím, zda je kompromis vhodný, nebo zda ta „zlatá střední cesta“ je skutečně řešením. Nad čím bych se skutečně chtěla zamyslet, je to, co při hádkách může vzniknout, myslím tím to, co nás po takové hádce bolí, to, co nám ubližuje natolik, že nás to dokonce může rozdělit.

Hádejme se, ale neubližujme si

„No to nemyslíš vážně? Jsi blbý/á? Jak můžeš něco takového říct, myslet si to? Jsi takový/á ..., že to snad ani není možné! Ty jsi ale...! Že to s tebou vůbec řeším a rozebírám!“ Nezaslechli jste to už někdy? Nebo snad to sami řekli? Ano, při hádce často vybočíme od tématu, a to jen proto, že chceme mít pravdu my. Za každou cenu. Dojdou nám argumenty. Proto kolikrát volíme urážlivá slova, ironii, abychom druhého ponížili, dokázali mu, že MY jsme ti chytřejší a máme navrch, a to dokonce i ve chvíli, kdy si začneme uvědomovat, že pravdu nemáme.

Vypustíme ze sebe slova, která dru-

hého bolí, zraňují. Ta slova bolí i nás, kteří jsme je vyřkli, jenže si to nechceme připustit. Možná nás i mrzí, že jsme je řekli. Ale přece to nebudeme přiznávat, tím bychom se ponížili. Opravdu? Stojí nám to za to? Vypustili jsme do vztahu slova, která mezi námi vytvoří pomyslnou kupu hnoje, která pak zapáchá. A my na ni stále vršíme a vršíme a smrad přibývá.

Co s tím?

Nepříjemná a bolestivá hádka je za námi. Máme na sebe navzájem takovou zlost, že se na sebe nedokážeme ani podívat, natož spolu promluvit. Někdy nám je z toho doslova „šoufl“. Nespíme, trápíme se, trpíme žaludečními nevolnostmi, přijdou na řadu slzy... spousta negativních pocitů,

teré se v nás mísí. Tisíckrát denně si v hlavě přehráváme to, co nám ublížilo. A je nám hůře a hůře.

„Kdo z vás je bez hříchu, ať na ni první hodí kámen.“ A opět se sklonil a psal po zemi. Jan 8, 7-8

Ježíš psal do písku, prachu. Co nám tím chtěl naznačit? Vždyť písek nebo prach lehce sfoukne vítr. Ukazuje nám tím, jak jsou v božím milosrdenství naše činy pomíjivé? Že máme možnost se změnit? Máme to, co nás tíží také „zapsat“ do prachu a nechat odvést vítr, čas? Co nám tím ještě ukazuje? Naznačuje nám snad cestu z toho dusna?

Tehdy přistoupil Petr a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Až sedmkrát?“ Ježíš mu řekl: „Pravím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ Matouš 18, 21-22

Často si kladu otázku, jak je možné, že někteří lidé vypadají i přes to, co prožívají, šťastně, co je za tím? Proč nejsou zničení, ztrhaní, proč se dokážou smát, potěšit druhé, rozdávat radost? Jsou to bezcitní a bezpáteční lidé? Dlouho jsem si nedokázala vysvětlit, čím to je. Dnes už vím - odpuštění. Ano, to je ta cesta, která nás osvobozuje od bolesti, vzteku, hořkosti a roztrpčení, od všech těch negativních pocitů. Pomáhá nám být klidnými a šťastnými.

Cesta k odpuštění však není vůbec jednoduchá, sama jsem si jí prošla. Je

to často zdoluhavý proces a někdy nás trápí, že nedokážeme hned napoprvé odpustit. Věřte, že i odpuštění potřebuje svůj čas. Někdy je rána tak hluboká a bolavá, že nestačí odpustit jednou. Tak jako dítě nestačí napomenout jednou a ono okamžitě pochopí. Kolikrát jsem si musela připustit, že chci odpustit, že se o to snažím, avšak v tuto chvíli to prostě ještě nejde.

Nejtěžší je totiž odpustit našim nejbližším (a tím pádem i sobě). Jak je těžké prominout lidem, s kterými jsme dennodenně v kontaktu, právě pro tu častost společného bytí, protože jsou nám blízcí, znají nás, vědí toho o nás tolik, co a jak prožíváme. A právě oni nás zranili, použili proti nám informace, které bychom jiným neřekli, dokonce jsou schopni zajít tak daleko, že nás vydírají, jen aby bylo po jejich vůli! Proto je odpustit tak těžké.

V momentě, kdy si připustím, že chci odpustit, je za mnou velký kus cesty vpřed, i když to tak v tuto chvíli vůbec nevypadá. Nemusím se obviňovat, že jsem neschopná, špatná. Prostě to v tuto chvíli ještě nejde, je to příliš bolestivé, živé, čerstvé, ale já chci! Bože, prosím, dej mi sílu, abych to dokázala. A ono to časem s Jeho pomocí přijde. Odpuštění, které přinese kýžený klid.

Odpustila jsem, avšak...

Jak je možné, že jsem odpustila, ale druhému už nevěřím, že si před ním

kryji záda, dávám si před ním pozor, co říkám, nedokážu se mu otevřít, svěřit se se svými pocity? Vyhýbám se kontaktu s ním, nebo dokonce s ním přeruším styky? Odpustila jsem vůbec?

Odpustila. Odpuštěním nepřipouštím, že to, co se mi stalo, je správné. Odpuštění přeci neznamená, že vše bude jako dříve, že nás druzí mohou zraňovat, zneužívat. Odpuštěním opouštíme pocity vzteku, hněvu, nedokážeme však zabránit důsledkům, které s sebou události přinášejí. Bůh také odpustil Davidovi i ty nejtěžší hříchy, následky si však musel nést, před těmi jej neochránil. Nečekejme ani, že naším odpuštěním se ten druhý změní. Nezmění. Pokud to sám nechce, pokud sám nepřijde na to, že se takto ke druhým chovat nemůže, že je tím zraňuje, ubližuje jim a potažmo i sám sobě... Je důležité zpytovat své jednání, uvědomit si, co jsem udělala špatně, čím jsem tomu druhému ublížila a je těžké vyslovit nahlas slova: „Promiň, odpusť, omlouvám se.“ A přitom je to tak důležité. Připustit si a vzít si z toho ponaučení, snažit se změnit. Pro mě, pro toho druhého, pro náš vztah. Pokud to neučiním, smrad se zvětšuje a já si ponesu následky.

Začíná nám školní rok, jež s sebou přináší spoustu stresů, musíme si zvyknout na to, že přicházejí povinnosti, budeme řešit kdo, kdy a jak doprovodí a vyzvedne děti, kdo, kdy s nimi napíše úkoly, bude si s nimi hrát... přinese to tedy s sebou třenice, možná i hádky, je to lidské, normální. Nezapomínejme však na to, abychom se navzájem nezraňovali.

Hádejme se tedy s láskou a úctou ;).

„Odpuštění je složitá věc, Alexis, protože nakonec jde víc o tebe než o člověka, kterému bylo odpuštěno.“

„Jako v tom starém přísloví o tom, že držet v sobě zášť je jako pít jed a čekat, až umře ten druhý.“

*Kdybychom se neviděli,
Cynthia Handová, str. 288*

Monika

Zamyšlení o slovech

Někdy mi připadá naše malá země jako mraveniště. Stavíme, budujeme, honíme se za potravou. Stále někde pochoduujeme, setkáváme se, míváme se, bavíme se. Asi je to radost pozorovat nás z velké výšky. Pokud však ten Někdo, kdo nás pozoruje, prokoukne blíže a nahlídne k tomu do našich duší, musí nechápajíc pokyvovat hlavou ze strany na stranu a držet se z těžší, aby nezakřičel – Stop! A On nekřičí, nekárá, nechává to na nás, na našem svědomí.

A my? Kdo z nás si o sobě myslí, že je zlý člověk, který se ve všem mýlí, a přesto své chování nezmění? Málokdo. Naopak každý si stojí za svým jednáním, i když ví, že zrovna tato cesta asi do nebe nevede. Svě jednání však dokáže ospravedlnit a obhájit před ostatními a hlavně před sebou samým. Jací jsme my lidé? Dokážeme přijmout kritiku, nevyžádanou radu, pokárání či trest? Nebo jsme pozorovatelé druhých, vyhledávači chyb a rozhodně u ostatních víme, jak se co dělat má či nemá? Jsme oprávněni k tomu někoho napomínat a upozorňovat ho na chybu? Nebo je to hřích hledět si jen svého a přehlížet špatnosti u druhých? Moc otázek? Omlouvám se za ně a prosím o společné zamyšlení se. Možná bychom mohli najít odpověď v Bibli. V Příslaví 12 najdeme tuto větu „*Kdo miluje napomenutí, miluje poznání, kdežto kdo domluvy nenávidí, je tupec.*“ V Lukáši 17,3 čteme „*Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, od-*

pust' mu.“ A když nalistujete List Jakubův, kapitola 3 začíná slovy „*Nechtějte všichni učit druhé, moji bratři, vždyť víte, že my, kteří učíme budeme souzeni s větší přísností.*“ a pokračují další zajímavá moudra. Odpovědi na otázky asi stále nemáme. Vždy bude záležet na tom, zda nám jde o dobro toho druhého, a ne jen na senzačním odhalení jeho stinné stránky. V jaké životní situaci se zrovna daný nachází, čím vším těžkým si prošel. A hlavně na tom, jaká slova zvolíme, či budeme přijímat.

*Slova jsou jako sníh,
který studí ve dlaních.
Slova jsou jako hrách,
který házíš po stěnách.*

*Slova jsou zrnka obilí,
který zasívat chcem.
Jen jestli padnou nebo nepadnou
na úrodnou zem?*

*Slova jsou studně na poušti,
kapky deště po ránu.
Když tě síly opouští,
stačí nabrat do džbánu.*

*Slova jsou holky prodejný,
který stojí na rohu.
Umělý kytky do vázy
ve špinavém brlohu.*

*Slova jsou kameny
hozený do oken.*

*Slova jsou skrytí hadi
s jedovatým jazykem.*

*Slova jsou žhavý střely,
ze kterých jde strach.
Slova jsou litý zvony,
který bijí na poplach.*

*Slova jsou divoký koně,
v zběsilém úprku.
Slova jsou dravý šelmy,
co jim skočí po krku.*

*Slova jsou milosrdní samaritáni,
kteří se k tobě skloní,
když tě bolest poraní.*

*Tak jenom najít to pravý slovo,
pravý slovo v pravý čas.
Slovo, který uzdraví naše duše bolavý.
(Slova, J.Svoboda)*

Člověk si snadno splete cestu, snadno klopýtá, když zrovna nevidí svou šťastnou hvězdu. Ticho umí ublížit, slova mohou ranit, pokud je však dobrá vůle pomoci, vždy je naděje, že můžeme začít znova.

Kamila F.

Rostárny o ničem...?

Jeden zákoník slyšel, jak se prou, a když viděl, že on jim správně odpovéděl, přistoupil a zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: *Slyš Izraeli, Pán, náš Bůh, je jediný Pán, a budeš milovat Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a veškerou svou silou. Toto je druhé: Budeš milovat svého bližního jako sebe samého. Větší přikázání než tato není.*“ (Mk 12, 28-31)

Známa slova! Kolikrát jsme je četli? Kolikrát jsme je slyšeli? Při kázání v kostele. Z úst někoho známého nebo i neznámého. Máme je rádi. Líbí se nám. Jsou taková trefná. Malý odstaveček, který „shrnuje celý Zákon a Proroky“.... Je v něm vše! Vše, co potřebujeme pro naši víru i pro náš život. Můžeme nad tímto krátkým odstavečkem rozjímat znovu a znovu a stejně nepostihneme jeho hloubku, jeho moudrost a jeho celistvost, ve všem, co nám sděluje.

Izraeli, slyš...

Jen mám tak trochu pocit, že nám v něm něco podstatného uniká. Něco hodně podstatného! Byl jsem svědkem několika rozhovorů, kdy zazněla otázka právě na slova a myšlenky v citovaném Slově. Odpověď byla vždy jednoznačná. „Milovat Pána, svého Boha a milovat svého bližního.“ Sám jsem odpovéděl stejně.

(...)

Jenže Ježíšova odpověď začíná slovy: „První je toto: Slyš Izraeli,...“ Proč!!! Proč tam není: „První je toto: Pán, náš Bůh....???“ Proč?

Jak často my sami používáme totéž. Bereme vztekající se dítě za ruce a říkáme: „Poslouchej mě...“

Stojíme proti svému partnerovi a slyšíme sami sebe, jak říkáme: „Ty mě vůbec neposloucháš...“

Kolega v práci nám zvýšeným hlasem sděluje stejnou informaci: „Kolikrát to mám ještě opakovat? Ty vůbec nevnímáš, co říkám.“

Člověče, poslouchej přeci. Kolem tebe běží život.

Mnohé jsi viděl, a nedbals o to. Naslouchal jsi a neslyšel. (Iz 42, 20)

Dnes se můžeme pozastavovat nad tím, proč většina lidí okolo Ježíše nepřijala to, že s nimi kráčí Boží syn. Proč přes všechny zázraky a slova nepochopili, že On je ten spasitel? Proč jej nakonec ukřižovali? Proč?

Je to tak těžké pochopit? Ne, není! Podívejme se okolo sebe. Dnes a denně lidé kolem nás nevidí a neslyší. Ba co hůře. Oni se ani nesnaží vidět a slyšet! Vytvoří si svůj obraz a ten je pro ně alfou i omegou všeho. Už neposuzují okolí podle Božích norem, ale podle norem svých. Ten je dobrý, ten je špatný... Ten se měl zachovat tak a ten takhle... Důležitější než pravda (Bůh) je pro nás senzace (lež a ďábel). Neposloucháme až do konce. Stačí nám, když zaslechneme to, co potvrzuje námi vytvořený obraz. Senzace, pomluvy, polopravdy, lži, urážky... „Slyšel jsem, že...“ Opravdu jsi to, člověče, slyšel??? Nebo sis to jen vyfiltroval z toho, co jsi slyšel a vytvořil sis z toho to, co sis vytvořit potřeboval???

Bylo to dávno, pracoval jsem v nadnárodní firmě. Kolega podepsal smlouvu s jinou firmou a navezl její sklad zbožím za několik miliónů. Dva dny na to byla ta firma prodána za 1 Kč. Ano! Čtete dobře. Za jednu korunu. Když jsme pak proti tomu kolegovi seděli s ředitelem a zjišťovali, co se stalo a co dalšího můžeme udělat, ředitel se kolegy zeptal: „Ty jsi neviděl, co se tam děje? Ty jsi o tom nevě-

děl?“ Dostalo se mu odpovědi: „Věděl jsem to. Já jsem to ale nechtěl slyšet. Chtěl jsem udělat obchod.“

I v našich životech je to stejné. Máme před očima jasné signály toho, co se děje a že se to stane. Chceme je ale vidět? Chceme slyšet? Nechceme vidět, že se nám hrouť manželství a končí vztah. Nedbáme signálů našeho těla, že o ně nepečujeme, jak máme, že přichází nemoc. Neslyšíme jasné náznaky toho, že celá ta transakce, které se máme zúčastnit je pofiderní.

Nechceme vidět. Nechceme slyšet. Proč? Nechceme slyšet a vidět nic, co nám říká, že náš obraz, který jsme si s takovou námahou vytvořili, není pravdivý.

Prostě se nám jen pravda „nehodí do krámu“.

Je snadnější nadávat na všechny kolem než říct: „Udělal jsem chybu!“

Není to nic nového. Bohužel. Už prorok Izaiáš o tom mluvil a Ježíš se na něj odkazoval.

Proto k nim mluvím v podobenstvích, že oni vidí, a přece nevidí, slyší, a přece neslyší a nerozumějí. Tak se na nich naplňuje Izaiášovo proroctví, které říkalo:

Nadarmo budete poslouchat, neporozumíte; nadarmo se budete dívat, neuvidíte. Srdce tohoto lidu totiž otupělo: zacpali si uši, zavřeli oči, aby jejich oči neviděli, aby jejich uši neslyšely, aby jejich duch nerozuměl, aby se neobrátili a aby je neuzdravil. (Mt 13, 13-15)

Sami hleďte příklady situace ve svých životech, kdy ta slova fungují.

Jeden za všechny, který zapadá do tématu tohoto čísla.

Konflikt mezi partnery. Hádka. Zloba. Urážky. Pak částečné zklidnění. Chceme vysvětlit. Možná chce vysvětlit druhá strana. Nechceme slyšet. Náš pohled je jediný správný. To, co říká něco jiného, je špatné. Zakrýváme si oči, zacpáváme uši, aby náš duch neporozuměl. Abychom neslyšeli Boží hlas. Abychom se neobrátili a neřekli: „Udělal jsem chybu. Odpuť mi.“ My chceme tatáž slova slyšet z úst toho druhého. A co hůře. My je chceme slyšet přesně tak, jak jsme si určili. Když je vyřkne trochu jinak, není to správné. V tomto kolotoči nemáme šanci „uzdravit se“. IZRAELI, SLYŠ...

Poslouchej. Skutečně poslouchej, co ti druhý říká. Zapomeň na chvíli na svůj obraz světa. Nech se obohatit obrazy druhých. Jen společnými silami můžeme dojít k Boží pravdě a ke skutečné hloubce, kterou nám Bůh dává.

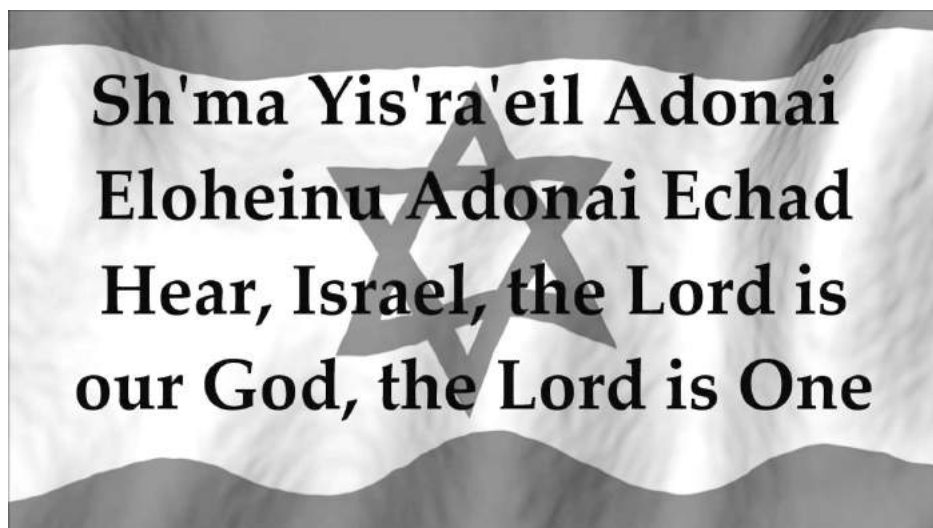
A pohoršovali se nad ním. Ale Ježíš jim řekl: „Prorokem pohrdají pouze v jeho otčině a v jeho domě.“ A protože se jim nedostávalo víry, neudělal tam mnoho zázraků.

(Mt 13, 57-58)

Není to tak jednoduché! Doma není nikdo prorokem.

Kolikrát jsme svým dětem něco říkali a ony neslyšely. A pak přišel někdo jiný, někdo zvenčí a řekl jim totéž. Jinak? Jinými slovy? Možná. Fakt je ten, že ony najednou uslyšely. Proč neposlouchaly a neslyšely celou tu dobu před tím? Protože nevěřily, že z jejich rodičů může „vypadnout“ nějaká moudrost? Protože nevěřily ve své rodiče?

Není to jen mezi rodiči a dětmi.

Kdyby teď, v tuto chvíli, v naší farnosti povstal prorok, kterého si Bůh vyvolil, přijali bychom ho? Naslouchali bychom mu? Nebo bychom ho začali špinit, pomlouvat, znevažovat? Co bychom udělali?

Už se to stalo! Před dvěma tisíci lety. Každý den, když se dívám na křížovou cestu, si to připomínám.

Měli před sebou Božího syna. A neviděli ho!

Měli před sebou Boží slovo. A neslyšeli je!

Měli před sebou Boží skutky. A jejich duch je nepřijal!

Vybavuje se mi jeden příběh, který jsem někde přečetl, už ani nevím, kde to bylo a kdo byl jeho autorem. Popisoval dva přátele na rušné křižovatce uprostřed New Yorku. Jeden byl obchodník a druhý indián, který

za ním přijel na návštěvu. Uprostřed toho ruchu najednou indián říká: „Tady někde cvrká kobylička.“ Jeho přítel z města se zasmál: „Jak můžeš, tady v tom hluku a randálu, slyšet kobyličku?“ Indián se rozhlédl a po chvíli skutečně našel u paty domu malou kobyličku. „To je úžasné, jaký máš sluch!“ podivil se jeho přítel. „Naše smysly ve městě otupěly a nejsme toho schopni.“ Indián se na něj podíval, vzal minci a upustil ji na zem. Hned se několik lidí otočilo. „Mince nevydala hlasitější zvuk než ta kobylička. Záleží jen na tom, čemu věnujeme svou pozornost. To i slyšíme.“ řekl svému příteli a usmál se.

Čemu věnujeme my svou pozornost? Jaké zvuky, jaké hlasy ve svých životech slyšíme? Hlas reklam, konzumu, zloby, urážek, závisti, lakoty, ponižování a znevažování....? Nebo hlas lás-

ky, respektu, tolerance, pochopení, ocenění, radosti a štěstí? Hlas Boží?

Bůh mluví ke každému z nás. Jen někteří jsou citlivější na jeho hlas. Možná to chce jen poslechnout ho. Ztišit své touhy po tom, co chceme. Upozadit své představy o tom, jak by to mělo podle nás být. A prostě se jen dívat a sledovat, jaké to je. Poslouchat Ho! Neskákat Mu do řeči! Hltat každé Jeho slovo. Jen tak se můžeme dovědět, jen tak můžeme zjistit.... Poslouchat, jako člověk, který miluje a hlas milované osoby ho naplňuje štěstím...

...celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a veškerou svou silou...

Rost'a

Perly papeže Františka

Křesťan nepotřebuje horoskopy – 26. 6. 2017 (Kázání z Domu sv. Marty)

V tomto kázání nás Svatý Otec nabádá k tomu, abychom se nezabývali astrologií, věštěním budoucnosti, neboť pravý křesťan k poznání budoucnosti nepotřebuje horoskopy. Pravý křesťan totiž důvěřuje Bohu a nechává se vést Bohem.

Ve svém výkladu vyšel Svatý Otec ze čtení z knihy Genesis a soustředil se na postavu Abraháma, v němž se ukazuje styl křesťanského života, spočívající ve třech dimenzích: obnaženosti, příslibu a dobrořečení. Papež se ve svém kázání věnuje místu, v němž Hospodin vybízí Abraháma, aby vyšel ze své země, ze své vlasti, z otcovského domu:

„Být křesťanem vždy obnáší tuto dimenzi obnaženosti, kterou plně vidíme v Ježíšově obnaženosti na kříži. Na počátku je vždycky pobídka „jdi“, „opust““. „Jdi, opust' svou zemi, své příbuzné, dům svého otce“. Když si připomeneme evangelia, uvidíme, že také povolání učedníků začíná tímto „jdi“, „opust“ a „přijď“. Stejně tak je tomu s proroky. Vezměme si Elizea, který právě obdělával zemi, když uslyšel toto „opust' a přijď“ – „Dovol mi alespoň, abych se rozloučil se svými rodiči“ – „Běž a vrať se“. „Opust' a přijď.“

Křesťan musí mít tuto schopnost „obnaženosti“, jinak není „autentickým křesťanem“. Jako jím není ani ten, kdo nedovolí, aby byl „obnažen a ukřižován spolu s Ježíšem“ pokračoval papež. Abrahám uposlechl díky své víře a vydal se do země, kterou měl „obdržet za dědictví“, přestože nevěděl, kde přesně leží cíl jeho cesty.

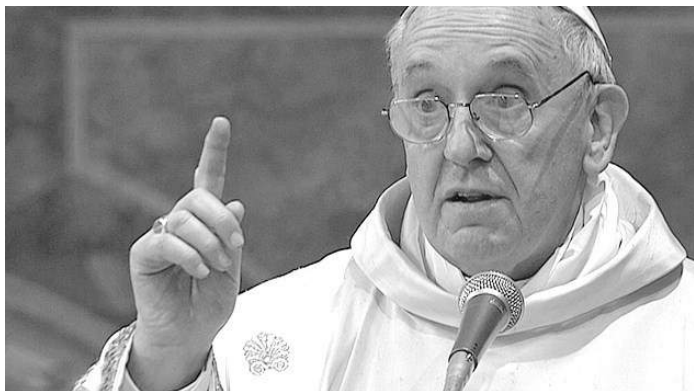
Na jeho příkladu nám papež ukazuje, že „křesťan si nepořizuje horoskop, aby viděl do budoucnosti, nechodí za kouzelníkem se skleněnou koulí, nenechává si číst z ruky... Nikoliv! Neví kam kráčí, avšak jde pod vedením. První dimenze našeho křesťanského života spočívá v této obnaženosti.“ Je důležité jít příslibem.

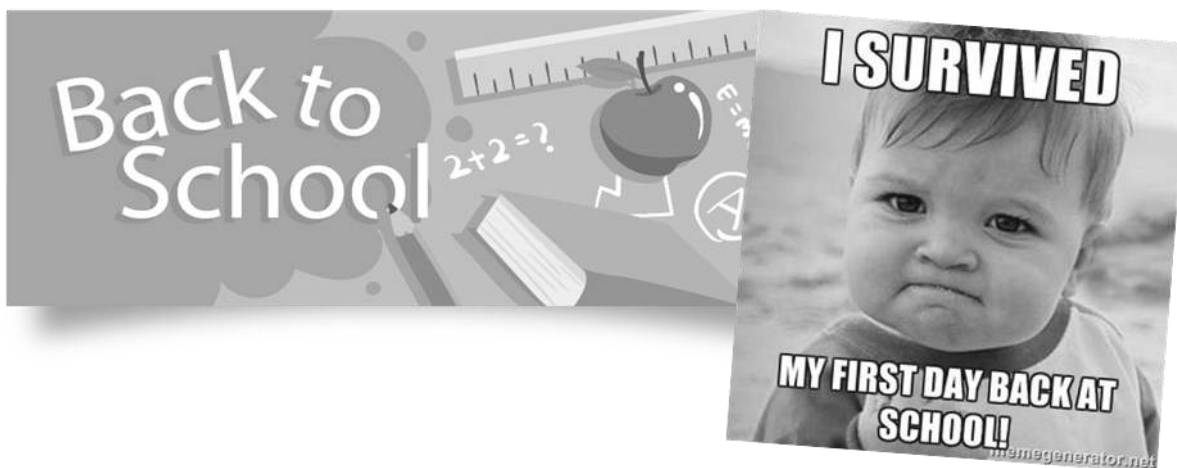
Abrahám si nestaví dům, nýbrž stan, aby ukázal, že je na cestě a důvěřuje Bohu, a dále buduje oltář, aby se klaněl Hospodinu. Potom však pokračuje v cestě, je stále na cestě, na cestě, „na níž se svěřujeme Pánu, cestě otevřené jeho překvapením, někdy dobrým, jindy špatným – jako třeba nemoc nebo smrt. Cesta však zůstává otevřená, protože důvěřujeme Bo-

hu: vím, že Ty mne provedeš na bezpečné místo, do země, kterou jsi pro mne připravil. Křesťan je tedy člověk na cestě, člověk, který žije ve stanu – v duchovním stanu. Když se naše duše příliš dobře usadí a zavede, ztrácí tuto dimenzi cesty za příslibem. Namísto cesty za příslibem chce příslib nést a vlastnit. A to není dobré, to není v pravém smyslu křesťanské.“

K těmto dvěma dimenzím naší křesťanské existence patří ještě další charakteristika, totiž dobrořečení. Křesťan je člověk, který „říká dobré“ o Bohu i o druhých, a který „si nechává dobrořečit od Boha a od druhých“, aby mohl pokračovat v cestě.

Lucka

Classroom Vocabulary

1. She is a _____.

- a. teacher
- b. desk
- c. pencil
- d. library

2. I need a _____ for math class.

- a. backpack
- b. calculator
- c. marker
- d. pen

3. He is a _____.

- a. chair
- b. marker
- c. library
- d. student

4. Every student needs a _____ to sit in.

- a. desk
- b. chair
- c. teacher
- d. computer

5. The _____ is red.

- a. pen
- b. desk
- c. calculator
- d. marker

6. The _____ is empty.

- a. library
- b. classroom
- c. desk
- d. chalkboard

Correct answers: 1.a, 2.b, 3.d, 4.a, 5.d, 6.b

Alena

S kolárkem v kuchyni

Dny se krátí. Někteří už chodí do práce potmě, někteří sledují během cesty východ slunce. Po horkém létu teploty výrazně klesají a ve vzduchu pozvolna začíná vonět podzim... a mně se s tím obdobím nějak spojují bramborové placky. Jsem si skoro jistý, že vykopávkové období přinese také nějaké posezení u čerstvých *stryků*. Jelikož se v tomto období také vydáme na putování po východním Polsku a Litvě, a tato území jsou bramborářskými kraji, obdobně jako naše Vysočina, chci dnes nabídnout něco charakteristického pro tuto oblast. Je to **babka ziemniaczana**, tedy bramborová bábovka... v podstatě *stryky* ale trochu jinak...

Potřebujeme:

- 1,5 kg brambor
- 2 větší cibule
- 200 g anglické slaniny v celku
- 3 vejce
- 1 polévková lžíce solamylu
- 1 čajová lžička majoránky (bez kopečku)
- 1 čajová lžička soli
- 2 stroužky česneku
- černý pepř – dle chuti
- máslo na vymazání bábovkové formy

Postup:

Brambory oškrábeme, umyjeme a nastrouháme na malých okách struhadla. Pak odložíme na síto, aby otekla přebytečná voda. Slaninu nakrájíme na drobnou kostku. Stejně nakrájíme cibuli. Slaninové kostky dáme na středně rozehřátou pánev, a když se vytaví tuk, na pánev vhodíme cibulové kostky. Všechno smažíme dozlatova a potom necháme vychladnout.

Do větší misky dáme zcezené brambory. Přidáme aspoň trochu vychlazenou, osmaženou slaninu s cibulí, celá vejce, prolisovaný česnek, solamyl, majoránku, sůl a pepř. (Tady je také prostor pro fantazii, neboť klidně můžeme ještě přidat nahrubo nastrouhaný sýr, kmín, dušené žampiony nebo cokoli, co máme rádi a chuťově ladí s bramborem. Na povrch můžeme také dát pár plátků slaniny.) Všechno pak pořádně promícháme.

Bábovkovou formu vymažeme máslem a celé těsto přeložíme do ní. Pečeme v troubě předehřáté na 180°C cca 1,5 hod. Je třeba dbát na to, aby byla bábovka dobře upečená, aby se lehce vyndala z formy a její kůrka byla příjemně křupavá. Podáváme hned nebo jako „studené“ jídlo. Skvěle chutná s kyškou nebo pivem a kyselou okurkou...

Smacznego! Dobrou chuť!

Przemek

Poznejme se

Není tajností, že v naší farnosti působí 4 zpívající společenství. **Scholička** je určená pro děti od 5 – 10 let, **česká a polská schola** je od 10 let, a **komorní sbor** pro milovníky sborového zpěvu téměř každého věku. Všechny tyto ansámblы mají u nás dlouholetou tradici, a aby tato tradice vydržela, na tom záleží všem nám zpívajícím a možná nejen nám. Proto je na začátku další sezóny možnost doplnit naše řady ve všech věkových kategoriích. Kdo máte chuť a sluch, přijďte a vyzkoušejte, zda-li tento pravidelný způsob služby k chvále Boží Vám také vyhovuje.

Jednou jsem dostala krásné rčení, které mi dodnes visí v kuchyni, a to, že ticho je vždy součástí krásné hudby, ticho je vždy součástí krásného umění, ticho je vždy součástí krásného života. Já sama miluji ticho a miluji zpívání. A proto si dovoluji parafrázovat toto rčení a vyslovit přání pro všechny zpěváky letošní sezóny od těch nejmenších po nejstarší:

abychom byli tvůrci krásné hudby,
abychom byli tvůrci krásného umění,
abychom byli tvůrci krásného života.

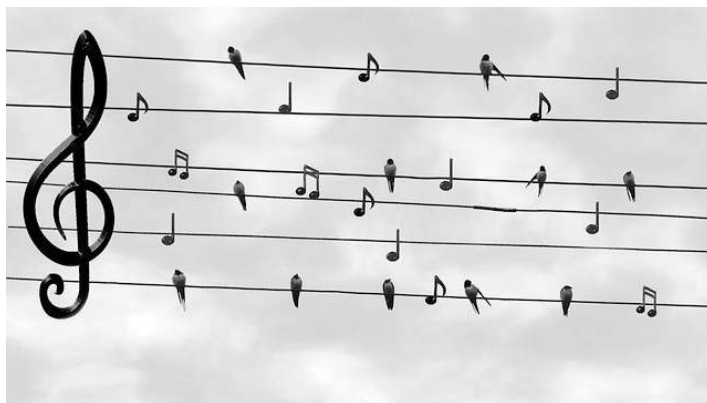
*Na společné muzicírování
ke chvále Boží se těší Danka S.*

Pravidelné zkoušky:

scholička - pátky 15:45 – 16:35

česká schola – pátky 16:45 – 17:45
a neděle 9:00 -10:00

komorní sbor – pondělky 16:00 – 17:45
polská schola – úterky 15:15

Jak se na tyto služby ve farnosti dívají samotní členové našich pěveckých seskupení? Zeptali jsme se jich.

Otázka č. 1: Co Tě napadne, když se řekne schola / komorní sbor?

Otázka č. 2.: Čím je, podle Tebe, schola / komorní sbor výjimečná/ý neboli co podle tebe schola / komorní sbor může nabídnout svým členům?

Klárka

1. Když se řekne schola, tak mě napadne především zpěv, díky kterému můžeme, můžu oslavovat Pána a způsob modlitby, díky kterému můžu více prožít to, co cítím vůči Bohu. A taky způsob služby farnosti. Mám tak pocit, že pro farnost něco malého dělám a nejsem jen pasivním divákem, který přišel sledovat divadlo, protože se to tak dělá.

2. Záleží, jestli se řekne obecně schola nebo konkrétně ta naše. Během školního roku navštěvuji dvě scholy a každá je úplně jiná. V karvinské schole jsem vyrůstala, a proto znám její členy celý svůj život. Oceňuji věkovou rozdílnost, protože ta scholu zpestřuje. V té druhé schole jsme zase v podobném věku, takže se tam člověk rychleji začlení. Myslím, že naše schola může nabídnout začlenění do farnosti, aktivní účast na mši, nahlédnutí do současné křesťanské hudby, která je určitě lepší a hlubší než světská, a taky samozřejmě společenství.

Monika

1. Nostalgie, nejkrásněji a smysluplně prožít páteční odpoledne poloviny mého života, úžasná vyčerpávající soustředění, společné výlety, spousta legrace.

Terka

1. Služba, zpěv, radost.
2. Nabídnout může mnoho. Společenství lidí se zálibou ve zpěvu a v hudbě obecně. Využití svého talentu. Různorodost repertoáru. Zapojení se do důležitých chvílí naší farnosti. Mnohé veselé chvíle, výlety, společný čas.

Danka

1. Mladý člověk, plný energie s touhou zpívat :)
2. Nabízí vzájemná setkání se stejným cílem a příjemně strávený čas.

komorní sbor

Petra

1. Lidé navzájem si pomáhající krásnou hudbou a společným záměrem spoluutvářet a kultivovat své "já" a "já" druhých – při vystoupeních anebo jen při zkouškách.
2. V podstatě jsem odpověděla před chvílí. Příjemní, dobrosrdeční lidé, které spojuje radost a možná i touha zpívat, nastudovávat nové skladby skladatelů a duchovní pouto k místu, kde se tito lidé scházejí? Co může sbor nabídnout? Milou společnost a společný cíl? Báječnou sbormistryni Danku a jednotný světonázor.

Terka

1. Zpěv v plném rozsahu.
2. Možnost oživovat svým hlasem poklady klasické i moderní hudby. Společenství osob různého věku. Dřinu, ale zároveň skvělý pocit z výsledků té dřiny ;-)

Bára

1. Vidím náš kolektiv, zpěváky, známé tváře a naši dirigentku milou Danku Syrkovou.
2. Je výjimečný a fajn lidi v něm, dobré jsou zkoušky jednotlivých hlasů (pro Danku představuje velkou trpělivost), v konečné fázi se objeví krásná harmonie, někdy i disharmonie. Lze ocenit výběr našeho repertoáru. Velmi si cením toho, že i já se mohu zapojit do této nádhery a s radostí si vše užívat. Děkuji hlavně Dancu.

Daniela

1. Menší pěvecký útvar.
2. Výjimečný je v tom, že je univerzální. Sdružuje ty, kteří mají zálibu ve zpěvu bez ohledu na věk a povolání.

Monika

1. Pondělí, společenství modlící se zpěvem, přátelská atmosféra, služba, hodiny dřiny, které kompenzuje radost, že mohu něco ze sebe dávat, zpěv "Sto lat" několikrát do roka, posezení u ohně, koncerty...
2. Čím je výjimečný? Svým různorodým věkovým složením. Co nabízí? To už jsem odpověděla před chvílí.

Pochopit Církev, název mé rubriky zní skoro jako nesplnitelné přání, neboť obsáhnout všechno, čím Církev je, v čem se uskutečňuje a jak se projevuje, to se asi nikdy nepodařilo žádnému z teologů ani filosofů, ani sv. Tomášovi Akvinskému v jeho třiceti pěti svazcích Teologické summy. Nicméně my potřebujeme jasné, krátké definice, které nám pomáhají najít se ve skutečnostech dotýkajících se přímo nás samotných. Jsme tak nějak konstruováni, že abychom něco měli rádi, musíme to poznat, osvojit si to... a to platí také v oblasti našeho duchovního života. Také? Anebo především? Toť otázka. Neboť ono to naše duchovní nás definuje ve vztahu ke všemu ostatnímu.

Jsme tedy Církev. Jsme? Nebo je v nás přemýšlení, že Církev to je hierarchie, a já, obyčejný člověk, přicházím k Církvi pro nějaký servis, který zrovna potřebuji?

Za „a“ je správně. My, Církev, tedy společenství věřících lidí pokřtěných ve jméno Otce, Syna a Ducha Svatého, vyznávajících Ježíše Krista jako jediného Pána a Spasitele a pravidelně se

Kolem Stolu (-ů?)

shromažďujících kolem Něho během slavení svátosti / mysteria / tajemství Jeho přítomnosti, tedy během Nejsvětější oběti / Mše svaté / Eucharistie / Večeře Páně / Božské liturgie, která je vždy a všude cílem a vrcholem života Církve. V životě Církve tedy nikdy není a nesmí být nic důležitější než slavení Eucharistie, která je zpřítomněním Kristova Kříže a Jeho Zmrtvýchvstání, která je přímo Jeho přítomností. Ano, přítomností ve čtyřech způsobách: 1) v Chlebu a Vínu; 2) v Božím Slově, které je během Eucharistie zvěstováno; 3) v osobě kněze, který Eucharistii předsedá a je ikonou Krista – Hlavy Církve; 4) ve shromážděném kolem stolu Božím Lidu, který je ikonou Mystického Kristova Těla. Ano, je tedy řeč o dvou stolech – oltářích. První z nich to je stůl Oběti – nejdůležitější a nejvýznamnější místo v kostele, neboť na něm se koná Nejsvětější Oběť a je symbolem Kalvárie. Nicméně neméně významným je stůl Slova, který není pouze jakýmsi řečnickým

pultem, ale oltářem, na kterém k nám přichází Kristus ve svém Slově, a proto by oba stoly, i Oběti i Slova, měly být v jednom stylu, aby se ukázala jednota Slova a Oběti ve Mši svaté. My, Církev, přicházíme, abychom čerpali z obou stolů / způsobů Jeho přítomnosti a byli v Jeho blízkosti.

Když tedy jsme v kostele, věnujme svou pozornost presbytáři, neboť právě on nám ukazuje, čím jsme my – Církev – společenstvím, kterého hlavou je Kristus (sedes), které naslouchá Božímu Slovu (stůl Slova), které je spasené Kristovým Křížem a Zmrtvýchvstáním (stůl Oběti) a které je mystickým Tělem Krista, Jeho přítomností v tomto světě (Lid Boží shromážděný kolem stolů).

Przemek

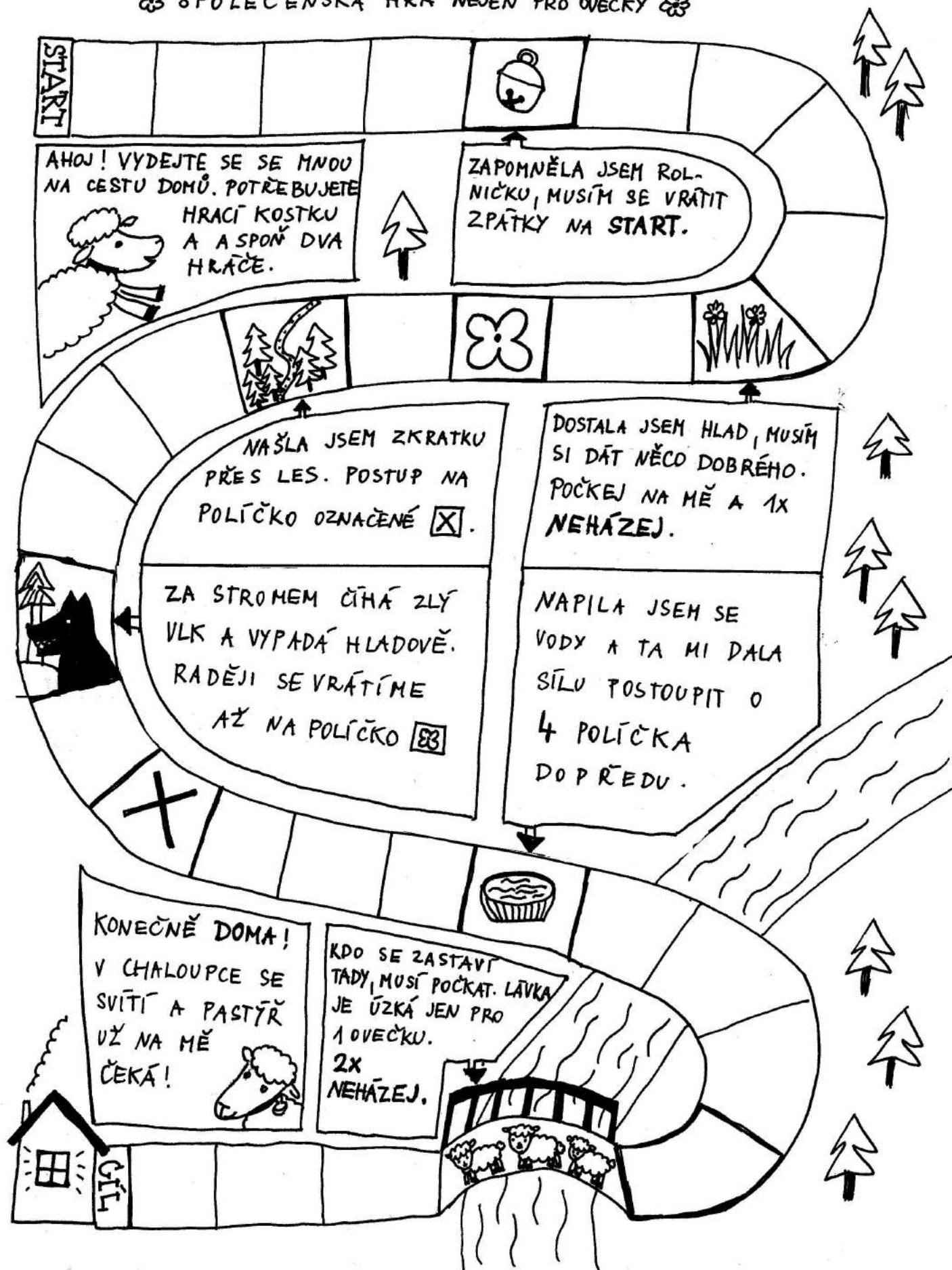
Kdo si hraje, nezlobí

Jednoduchá hra "Utíkej, ovečko!" je určena i pro předškolní děti, které umí počítat do 6. Potřebujete k ní hrací kostku a hrací figurku - počet hráčů je 2-4. Ovečka postupuje k domečku, ale po cestě na ni čekají různé úkoly i nebezpečí - pokyny pro hru jsou přímo na hracím plánu! Hru si můžete s dětmi nejdříve vybarvit a pro lepší manipulaci je ji možné zatavit do fólie.

připravila Danuta

UTÍKEJ, OVEČKO!

✿ SPOLEČENSKÁ HRA NEJEN PRO OVEČKY ✿

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

04.09.2017-08.10.2017

(stav ke dni: 28.08.2017)

po 04.09.	7:00	Pl	Za + Walerię Sikorową, męża, rodziców z obu stron, rodziny Niezgodów, Wierbiców, Brózdów, dusze opuszczone oraz w pewnej intencji
	18:00	Cz	Za + Jana Hišema (nedož.85), za Annu Kapraľovou a za duše v očistci
út 05.09.	7:00	Cz	Za + rodiče Josefa a Marii Górecké, za + rodiče Františka a Amálii Macurovy, za + manžele Uherkovy, za duše, na které nikdo nepamatuje a za živé rodiny do ochrany Boží a Panny Marie
st 06.09.	7:00	Pl	Za + Erwina Gajdzioka, žonę Zofię i brata Rudolfa
	18:00	Cz	Za zemřelé z naší farnosti pohřbené v srpnu beze mše svaté
čt 07.09.	7:00	Cz	Za + rodiče Hermínu a Adama Břežkovy, za + rodinu Opolkovou a za živé členy rodiny
	18:00	Pl	Za + Marię Burową, męża Henryka i za dusze w czyścicu cierpiące
pá 08.09.	7:00	Pl	Za + Annę Podwikową (1.roczn.+)
	18:00	Cz	Za živé a + členy rodiny Búzášiové a Flaškárové
so 09.09.	7:00	Cz	Za + Rudolfinu a Jakuba Michlovy, rodiče z obou stran, sourozence, + děti Ervína, Adolfa, Alžbětu a za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
	18:00	Pl	Za Dorotę Dobesz-Kremerową i jej rodiny
ne 10.09.	6:30	Pl	Za naszą wspólnotę parafialną
	8:00	Cz	Za + Aloise Dvořáka
	9:30	Pl	Za + męża Karola, Annę, Karola Góreckiego, rodziców Karola i Zofię Kunców oraz za + członków rodziny Vyvlečka, Gorecki, Kunc, Kaczyński i Hoffmann
	11:00	Cz	Za + manžela Štefana Beňku, za jeho rodiče, bratra, za + Aloise Gureckého a za celou živou rodinu a duše v očistci
	18:45	Cz	Za dobrý průběh operace a uzdravení jisté osoby a na poděkování Panně Marii za dálnější operace
po 11.09.	7:00	Pl	Za + Zofię i Alojzego Malyszów i za žijącą rodzinę
	18:00	Cz	Za + tatínka Viliama Šebiana, duše v očistci, za duše, na které nikdo nepamatuje a za živou rodinu do ochrany Panny Marie Ustavičné pomoci
út 12.09.	7:00	Cz	Za + Martu a Emila Palovy, za + Annu a Huberta Szyszkovy
st 13.09.	7:00	Pl	O nowe powołania kapłańskie i zakonne
	18:00	Cz	Za + Emilií Tyrlikovou (1.výr.+)
čt 14.09.	7:00	Cz	Za + Jana a Marii Kurdzielovy a + Jana Zimana
	18:00	Pl	Za + Barbarę i Andrzeja Burzyńskich, brata Aleksandra, całą rodzinę Burzyńskich, Czerneków oraz za dusze w czyścicu
pá 15.09.	7:00	Pl	O błogosławieństwo Boże dla żyjącej rodziny oraz za + z rodziny Chorzempów
	18:00	Cz	Za + Marii Goreckou a jejího manžela, s prosbou o ochranu pro celou živou rodinu
so 16.09.	7:00	Cz	Na poděkování Pánu Bohu za kněze naší farnosti a za kněžská povolání
	18:00	Pl	Za + Emilię Kowalowską (1.roczn.+), jej męża oraz za rodziny Szotków i Remeszów
ne 17.09.	6:30	Pl	Za + Józefa Wierzgonia, żonę Marię, rodziców z obu stron oraz z prosbą o zdrowie i błogosławieństwo dla żyjících członków rodziny
	8:00	Cz	Za + manžela Františka Waleczka, syna Zdeňka, rodiče Herminu a Michala Foltynovy a za rodiče Waleczkovy
	9:30	Pl	Za + Jana Kowalę (6.roczn.) oraz za + i żyjících członków rodziny Kowala, Lalurny, Zdziebło i Zoń
	11:00	Cz	Na poděkování za 60 let společného života s prosbou o zdraví a Boží požehnání
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 18.09.	7:00	Pl	Za žijících i + członków wspólnoty Żywego Różańca
	18:00	Cz	Za + Miroslava Gajdzioka a opuštěné duše
út 19.09.	7:00	Cz	Za + Františka Wrožynu, manželku a sourozence s rodinami
st 20.09.	7:00	Pl	Za + Alfonsa Derlicha, žonę Walerię i siostrę Elżbietę Kowalową
	18:00	Cz	Za umírající, s prosbou o přímluvu sv. Josefa
čt 21.09.	7:00	Cz	Za + Martina Lovase
	18:00	Pl	Za + Franciszka i Marię Śmigów, rodziców z obu stron oraz za žijącą rodzinę, powierzając ją Opatrzności Bożej
pá 22.09.	7:00	Pl	Za + Jana i Emilię Duławów, syna Dominika i za zięcia Bronisława
	18:00	Cz	Za + z rodiny Waliczkové, Suchoňové, Poloczkové a Bukowczanové a za živé rodiny
so 23.09.	7:00	Cz	Za ochranu lidského života od početí do přirozené smrti
	18:00	Pl	Za + Izabelkę (6.roczn.+), jej babcię i dziadka Łaciok
ne 24.09.	6:30	Pl	Za + Ludvíka Szostka, żonę i rodzinę Szostkową, z prosbą o Boże błogosławieństwo dla żyjících członków rodziny oraz o wstawiennictwo Matki Bożej
	8:00	Cz	Za + rodinu Ferneckou, Szwarcovou, Malirzovou a za duše v očistci
	9:30	Pl	Za + Annę i Richarda Kretków, syna, wnuka, rodziny Kretkową, Nachtową oraz o Boże błogosławieństwo dla żyjících członków rodziny
	11:00	Cz	Za + Zdeňka Janského, bratra Jaroslava, rodiče Štěpánku a Metoděje Janské a duše v očistci
	18:45	Cz	Na poděkování Pánu Bohu za 25 let manželství, s prosbou o ochranu a požehnání pro celou rodinu

po 25.09.	7:00 Pl	Za našu wspólnotę parafialną
	18:00 Cz	Za zemřelé z naší farnosti pohřbené tento měsíc bez mše svaté
út 26.09.	7:00 Cz	Za + Annu a Vendelína Volfovy, za + Anastasii a Josefa Pukowiecovy, za + rodiče z obou stran a za živou rodinu, s prosbou o dar víry, Boží pomoc a dary Ducha Svatého, a o přímělu Panny Marie
st 27.09.	7:00 Pl	Z prosbą o zdrowie wnuczki i dar wiary dla całej rodziny
	18:00 Cz	Na poděkování za udělení milosti, s prosbou o zdraví a ochranu Panny Marie Ustavičné pomoci pro rodinu Sniegoňovou
čt 28.09.	7:00 Cz	Za + Marii Sikorovou, manžela Bohuslava a příbuzné
	18:00 Pl	Za + męža Evżena Lukosza oraz za + rodziców Owczarzy i Lukosz
pá 29.09.	7:00 Pl	Za braci Emila i Ryszarda Zawiszów, ich żony i dzieci, za całą rodzinę z obu stron oraz za dusze w czyśćcu cierpiące
	18:00 Cz	Za + Rudolfa Šmigu (10.výr.+) a za živou rodinu do ochrany Panny Marie
so 30.09.	7:00 Cz	Za + Jana a Marii Petruželovy a + z rodiny, s prosbou o ochranu Boží pro živé rodiny
	18:00 Pl	Za + Marię i Franciszka Eliaszów oraz ich + syna Bogusia
ne 01.10.	6:30 Pl	Za + rodziców Jana i Růženę Morcinków, syna, 3 córki oraz z prosbą o dar zdrowia i błogosławieństwo Boże dla żyjacej rodziny
	8:00 Cz	Za + Vladislavu a Bohumila Schwarzovy, rodiče z obou stran a za celou živou rodinu do ochrany Panny Marie
	9:30 Pl	Za Jadwigę Hetnal oraz jej żyjącą i + rodzinę
	11:00 Cz	Za + Bronislavu a Rudolfa Damkovy, za + členy rodiny Wróblové a Martinkové
	18:45 Cz	Za naše farní společenství
po 02.10.	7:00 Pl	Dziękczynna za otrzymane łaski, z prosbą o kolejne, za dusze w czyśćcu, o których nikt nie pamięta, za + ks. Ręháka oraz + ks. dziekana Blahuta
	18:00 Cz	Za + Stefani Brecherovou, manžela, syna Karla, Františku a Gertrudu a za živou rodinu
út 03.10.	7:00 Cz	Za + Ludmilu Koselovou (6.výr.+) a za žijící rodinu, syna Martina, s prosbou o Boží požehnání a ochranu
st 04.10.	7:00 Pl	Za + Eufrozinę i Josefa Pietraszów, za + Viktora i Annę Pietraszów, za + Emanuela i Justinę Pietraszów oraz za + Annę i Adolfa Wiertelorzów
	18:00 Cz	Za + Serafinu a Rudolfa Suchankovy a za rodinu Źurkovou
čt 05.10.	7:00 Cz	Za + Petra Kokošínského, jeho žijící manželku, a za + rodinu Vondráčkovou
	18:00 Pl	Dziękczynna za 80 lat życia, z prosbą o błogosławieństwo dla całej rodziny
pá 06.10.	6:00 Cz	Za nová kněžská a řeholní povolání
	7:00 Pl	Za + Marię Golasowską, 2 mężów, syna oraz za cale pokrewieństwo
	18:00 Cz	Za Arnolda Ponču, jeho rodiče a za všechny žijící členy do ochrany Boží
so 07.10.	7:00 Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00 Pl	Za żywą i + rodzinę Boguniową
ne 08.10.	6:30 Pl	Za našu wspólnotę parafialną
	8:00 Cz	Za + manžela Ivana, + zetě Miroslava a rodinu Palachovou
	9:30 Pl	Za + małżonkę Helenę Chlup (2.roczn.+) oraz za żyjących członków rodziny Chlupów i Klapuchów
	11:00 Cz	Za + rodiče Rudu a Otýlii Kucharczykovy a za živé rodiny do ochrany Boží
	18:45 Cz	Za + Annu Podstavkovou, manžela Antonína, rodiče a sourozence z obou stran a za živé rodiny do ochrany Boží

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.

Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

výzva prosba fotky výzva prosba fotky výzva prosba fotky výzva prosba fotky výzva prosba fotky

Fotíš rád/a?

Povalují se Ti doma nebo v počítači spousty nevyužitých fotek?

Podařil se Ti nějaký hezký záběr?

Chceš vidět svou fotku v časopise?

V „Naší farní rodině“ se snažíme prolínat texty článků různými ilustračními fotkami, a rádi bychom k tomu využili také talentu farníků. Potřebujeme ilustrační fotky – zátiší, krajinky, přírodu, zajímavé detaily...

Fotky můžeš **poslat na redakční mail**, nebo **přinést** kdykoliv **na faru**.

výzva prosba fotky výzva prosba fotky výzva prosba fotky výzva prosba fotky výzva prosba fotky

„KDYŽ SEN SE STANE SKUTEČNOSTÍ“

„Tak se to povedlo“ oznamuje do telefonu s „úsměvem“ sociální pracovnice Magistrátu klientce. Konečně se může-

te odstěhovat z ubytovny do bytu RESIDOMO přes CENTROM. V říjnu roku 2015 navázala vzájemnou spolupráci žena z ubytovny Předvoj s terénním sociálním pracovníkem Slezské diakonie, KONTAKT Karviná, terénní program. Intenzivně jsme hledali možnosti, jak by bylo možno paní Evě spolu s jejími 6 dětmi pomoci s odstěhováním z ubytovny. Variant bydlení ve městě Karviná je několik. Především se jedná o volné byty města, které v pravidelné nabídce Magistrát města Karviné umožňuje občanům Karviné získat. Magistrát má však své podmínky pro přidělení bytu. V případě paní Evy došlo k problému s bezdlužností vůči městu a to konkrétně v oblasti dluhu za odvoz komunálního odpadu ve výši 16000,-, který ovšem paní Eva pravidelně na pokladně Magistrátu hradí a to v rámci spolupráce se sociálním pracovníkem Magistrátu. V rámci udělení bytu pronajímatele bylo pro nás překážkou složení vysoké kauce a nájmu dopředu. Terénní sociální pracovník tak hledal cestu v možnosti „sociálního bydlení“. Paní Eva nikdy svůj byt neměla, a proto u poskytovatele pronájmu ani u dodavatelů energií (elektřina, plyn), nebyl dluh. Paní Eva je tedy bezdlužná. Jak čas plynul, a vzájemná spolupráce probíhala, přišla odpověď. Terénní sociální pracovník a jím zjištěná fakta opřené o doporučení sociálního pracovníka Magistrátu a samotná snaha klientky svou nepřízeň řešit, přineslo úspěch. Pracovník potvrdil fakt, že klientce byl poskytnut byt o velikosti 2+1. Neskutečná radost na všech stranách.

Dnes už je to 11 měsíců, co paní s dětmi bydlí v bytě. Bezproblémové fungování, řádné hrazení nájmu je známka toho, že paní je schopna s financemi hospodařit.

Chtěla bych tímto osobně poděkovat za intenzivní spolupráci všem zúčastněným stranám. Přeji hodně pohody paní Evě a jejím 6 dětem, ať se v bytě dobře bydlí i nadále.

Ing. Bc. Jana Musiolková

Terénní sociální pracovník KONTAKT Karviná,
terénní program Slezská diakonie

Prožili jsme

Netradiční prázdninový týden zažily v červenci děti z římskokatolické farnosti v Karviné. Na farním táboře v Gutech totiž objevovaly, jak to bylo se stvořením světa a vydaly se také po stopách Adama a Evy.

Farní tábor Guty 2017

Všechno to začalo v neděli 9. července. Chlapci a děvčata dorazili na místo táborového dobrodružství, tedy do PZKO v třinecké části Guty. Skupinu zvědavých táborníků si pod svá křídla vzalo sedm šikovných vedoucích, kteří sami kdysi farní tábor absolvovali jako malí. Po příjezdu dětem nachystali různé seznamovací hry, ovšem seznamování nebylo příliš zapotřebí. Většina dětí se už znala z předešlých tábor. Kdo totiž jede na farní tábor jednou, většinou pak jezdí pravidelně.

První večer vedoucí představili táborníkům, co se vlastně bude dít. Tábor se nesl v duchu stvoření světa a rajske zahrady. Celotáborovým úkolem tak bylo po celý týden sbírat body formou rajske jablíček na papírový strom. A tak se všichni táborníci dali do jeho tvoření.

Následující dny pak patřily nejrozličnějším hrám a sportovním aktivitám, které se nesly v duchu stvoření světa. V beskydském podhůří se tak děti zábavnou a hravou formou blíže seznamovaly s duchovní tematikou. Před každým jídlem se společně pomodlily a na večer se scházely k delší modlitbě. Tu měl vždy na starosti zástupce z jednoho družstva. Při modlitbě se táborníci svěřovali ostatním se svými prosbami a nejrozličnějšími díky.

K farnímu táboru také neodmyslitelně patří hra na malé andílky. Děti si na začátku tábora vylosovaly svého svěřence, kterému byly po celý tábor andílkem. Navzájem si tak pomáhaly a učily se, jaké to je starat se jeden o druhého.

V průběhu tábora se hrály etapovky, na děti čekala překážková dráha, táborák a nechyběla ani diskotéka. Jeden den se vypravily také na výšlap na beskydský vrch Javorový. Dokonce se byly podívat na divočáka a na blízke louce se projely na koni. Jako každý rok i tentokrát se odvážní táborníci vypravili na stezku odvahy uprostřed noci. Za dětmi zavítala také spousta návštěv, mezi nimi byl i kněz Petr Plachký, neboli otec Petr, který pro ně připravil i dvě kázání pod širým nebem, a také jim zahrál na kytaru a společně si zazpívali.

Po celých sedm dní tábora se o žaludky malých táborníků starala slečna kuchařka Adélka a její pomocnice Sára, a děti si jejich kulinářské umění s radostí přidávaly, třeba i třikrát. Na odbyt šly hlavně nudle s kečupem nebo nudle na sladko.

Děti se po týdnu v malebném prostředí v Gutech vracely s nově nabytými vědomostmi a zároveň plny zážitků a dobrodružství. Z tábora všichni odjížděli spokojení a zároveň trochu rozlítostnění z toho, že už skončil. Nemuseli ale smutnit dlouho, protože hlavní vedoucí Krysia jim s potutelným úsměvem na tváři slíbila, že na příští rok určitě zase něco nachystá. ;)

Przez całą niedzielę 30 lipca Dom PZKO i ogród w Karwinie-Raju był do dyspozycji uczestników tradycyjnego Odpustu św. Anny połączonego z festynem ogrodowym. Jak co roku odpust w Raju rozpoczęła w stojącej na tej samej ulicy co Dom PZKO kaplica św. Anny o godz. 8 msza św. w języku polskim. Druga o godz. 10 odprawiona została po czesku. Po południu odbyło się również nabożeństwo eucharystyczne z błogosławieństwem sakramentalnym.

Impreza dobrze rozreklamowana

Przede wszystkim o roli rodziny mówił podczas homilii karwiński proboszcz ks. Przemysław Traczyk, ponieważ patronka rajskej kaplicy św. Anna była matką Marii, matki Jezusa. Podkreślił, że rodzina to kościół domowy, a Święta Rodzina jest ikoną wzajemności. – Nie skupiamy się na swoich interesach, ale na dobru wspólnym – apelował ksiądz proboszcz.

Po uczcie duchowej uczestnicy mszy św. udali się do Domu PZKO, gdzie przygotowana została także uczta dla ciała. Już przy wejściu do ogrodu kupić można było serca odpustowe, ręcznie zdobione, toteż nie było dwóch jednakowych. Na przekąskę serwowano w Domu PZKO kanapki domowej roboty, a po południu w ogrodzie również np. placki ziemniaczane. Na niedzielną imprezę przygotowano trzy zestawy dań obiadowych.

Po południu przywitał obecnych prezes Miejsowego Koła PZKO Tadeusz Puchała. Impreza jest okazją do spotkań dawno niewidzianych znajomych, przybывая też na nią całe kilkupokoleniowe rodziny. Organizatorzy nie zapominają o dzieciach, przygotowując gry i zabawy specjalnie dla najmłodszych.

Głównym punktem programu artystycznego był koncert karwińskiej orkiestry dętej Malá černá hudba, która jest już na festynie ogrodowym stałym wykonawcą i gra również do tańca. Zespół przyciąga na imprezę także czeskich słuchaczy.

Czesława R.

artykuł naszej parafianki z: <http://zwrot.cz/2017/08/impreza-dobrze-rozreklamowana/>
tekst skrócony redakcyjnie

Tradiční pouť do Píště

Dne 6. 8. jsme se vydali na tradiční pouť k sv. Vavřinci do Píště, kde slouží náš bývalý děkan Petr Černota. Tento výlet byl organizován již tradičně Uníí katolických žen.

Navštívili jsme zde kostel sv. Vařince a poutní místo Panny Marie Częstochowské. Kostel sv. Vařince je charakteristický barokní věží zakončenou cibulovitou bání s lucernou. Na hlavním oltáři je dominantní umístění obrazu Panny Marie Częstochowské, který byl původně umístěn v bočním oltáři. Na hlavním oltáři se původně nacházel obraz sv. Vařince. Oltářní obraz Černé Matky Boží starý 300 let byl do kostela darován jako díkůvzdání za záchranu života.

V roce 2003 zde také byla dokončena venkovní Křížová cesta s oddechovou a parkovou částí, jejíž jednotlivá zastavení jsou v podobě keramických reliéfů.

Dopoledne jsme zažili mši k památce sv. Vavřince. Svatý Vavřinec byl římský klerik, který byl umučen při pronásledování křesťanů římským císařem Valerianem v roce 258. Svatý Vavřinec byl umučen, neboť byl vyzván k vydání církevních pokladů, které měl spravovat a které již dříve rozdal chudým. Svatý Vavřinec byl dle legend upečen na železném roštu nad horkým uhlím.

*Zňte k nebi slavné písně, / Vavřincovy pějte tísň, / obdivujte tuhé boje, / v něž Bůh vodí věrné svoje.
Vavřinec, jsa jáhen v Římě, / dne a horka nesl břímě, / ve své správě maje zboží / a poklady Církve Boží.
Tehdy vladař zhubit velí / kdož se znají k Spasiteli; / žádá míti věci zlaté / a vše statky Církve svaté.
Vavřinec dát zboží nechce, / ač by získal milost lehce, / onť se bojí Církve zloupit, / hříchem si život zakoupit.
Vladař opět bez odkladu / jáhnu káže spáchat zradu, / tu on v chudých poklad skrývá, / krmí je a přiodívá.
Když se vladař k chrámu běře / vypáčit k pokladu dvěře, / Vavřinec tam chudé staví: / „Hle, tu poklad Církve!“ praví.
Za tu věrnost mnoho zkusil, / dlouhé muky snášet musil, / na železném roštu v smahu / nastupuje k nebi dráhu.
Tož mučedník věrně stálý / nenařiká, Boha chválí, / jestiť větší lásky blaho, nežli žáha ohně toho.
Pros, Vavřince, svatý jáhne, / kdykoli nás bol zasáhne / a se nám zle v světě děje, / ať nás láska k Bohu hřeje.
Řid' k nám stále svoje hledy, / roztaj v srdci našem ledy, / spal v nás všečen cit všetečný, / ať nás mine oheň věčný.*
(Kancionál Farnosti Píšť)

Odpoledne po skvělém obědě jsme zažili Mariánskou pobožnost a vychutnali jsme si slavnostní odpustkový koncert, který nám poskytl nenapodobitelný duchovně-hudební zážitek.

Pochopitelně jsme se také vydali do ulic, kde se v plném proudu odehrával tradiční odpust k sv. Vavřinci, který se v této vesnici slaví „po staru, ve velkém.“

Lucka

Celostátní setkání mládeže - Olomouc 2017

SOBOTA V OLOMUCI

Jsem ráda, že jsme mohli celá rodina navštívit CSM Olomouc aspoň na jeden den (totiž v sobotu). Vstávali jsme ve 4:30, ale stálo to za to! Jeli jsme tam v heslu tohoto týdne **„nebojte se“**, protože to vypadalo, že bude pořádný slejvák. Svěřili jsme tuto starost Bohu. Když jsme ráno přijeli do Olomouce, vydali jsme se z nádraží zaregistrovat a cestou už jsme potkávali další účastníky této velké akce. Když už jsme přicházeli ke Korunní pevnůstce, kde se akce konala, potkali jsme otce Martina Kudlu z Chlebovic který nám podržel místo (bylo 3 řady pod obrazovkou). Tak blízko podiu jsme na všechno krásně viděli. Před mší se modlil růženec, po kterém následovalo svědectví mladé maminky, která si prošla těžkou nemocí, a přitom toho hodně prožila. Potom následovala mše, zamávali jsme otci Přemkovi a on nám také zamával. Bylo zvláštní, jak při mši všichni faráři a biskupové spolu s kardinálem Dukou (který sloužil mši) sborově mluvili. Nádherná mše! Scénka po mši byla jako vždycky vtipná J. Dvoj-
hodinová přestávka znamenala procházku po Olomouci. Nádherné město a nádherná atmosféra, na každém rohu kostel a milí lidé. Když jsme se zase vrátili do Pevnůstky, slyšeli jsme silné svědectví od pana Enrica z Říma. Potom jsme už museli na nádraží, abychom stihli vlak. Všichni jsme si to moc užili. Máme spoustu suvenýrů a zážitků (oplatky byly dobré J). Bylo to lepší než na Noečku (koukali jsme se na CSM Olomouc každý den přes TV Noe). A už teď se těším, až budu moci jezdit na takové akce od začátku do konce.

Jindřiška Kempná

Celoroční setkání mládeže...?!

Letos v srpnu jsem měla možnost opět se účastnit setkání mládeže poněkud z „druhé“ strany, tedy jako člen přípravného týmu. Jednoho dne, když jsem procházela ulicemi Olomouce, jsem se zamýšlela nad otázkou: Co je na setkáních mládeže tak výjimečné? Odpověď jsem měla všude kolem sebe. Mladí lidé různého věku se setkávají, diskutují, poslouchají, chodí na různé přednášky a modlitby, hlasitě se vítají s těmi, které třeba už pár měsíců (nebo i déle) neviděli, poznávají, že v tom, co zrovna prožívají, nejsou až tak sami, jak si mysleli... Scholy pilně nacvičovaly, aby teď mohly „rozjet tu show“ a chválit Pá-

na svým/Jeho uměním... Zodpovědní vedoucí se mermomocí snaží vymýšlet stále nové způsoby, jak co nejrychleji nasytit všechny hladové, jak stihnout veškerý program, jak všechny ubytovat... Když procházíte městem, na každém kroku se na vás někdo usměje... Malé děti, které přijely s rodiči na sobotní program, si spolu hrají, dělí se o svoje hračky, nestaví si kolem sebe zdi... Starší pár pomáhá mladé slečně ztracené v ulicích města najít tu správnou cestu...

Že to je strojené? Že s takovým chováním se můžeme setkat opravdu jen na akcích tohoto typu? Možná ano. Ale tak mě napadlo – proč bychom se nemohli pokoušet o to, aby setkání mládeže trvalo po celý rok? Proč bychom se nemohli i my dospělí na sebe v kostele (nebo před kostelem) usmát? Proč bychom se nemohli také občas zeptat zmateně vypadajícího člověka, jestli mu nemůžeme nějak pomoci, místo abychom nasadili „klapky“ na oči a dělali, že ho nevidíme? Proč bychom se nemohli sami zamyslet nad tím, čím můžeme přispět, pomoci ve farnosti, aby to druhým pomohlo na cestě s Bohem a k Bohu?

Heslem letošního setkání mládeže byla slova „Nebojte se!“ V Bibli se objevují nesčetněkrát. Proč asi? Nebojme se tedy občas vyjít ze svého pohodlí, ze svých jistot, zkusit něco nového. Co když se to nepovede? Nevadí. V Bibli se neříká: „Buďte neomylní, ideální, a dokažte vše“. V Bibli se říká: „Nebojte se!“

Terka

Milí farníci z Karviné,

ráda bych se s Vámi podělila o zážitky ze skončeného CSM 2017 v Olomouci. Nebudu psát jako účastník mladých, protože moje věková hranice je už mnohem výše, než byla povolena. Pevně věřím, že o to se s Vámi podělí zúčastnění mládežníci přímo z Vašeho středu.

Když jsem se dozvěděla tu myšlenku, že samotné setkání se uskuteční u nás v Olomouci, naplnila mě veliká radost a vzpomínky ze samotných setkání, kterých jsem se velmi ráda zúčastňovala. Od Velehradských setkání, Svaté Hory aj. uplynulo už spousta času, ale já ten mladý nádech cítím stále. Když jsem se vydávala na setkání, sbalila jsem si kari-matku, spacák, jídlo a radostnou mysl vstříc novým poznáním. Teď jsem se nemusela nikam sbalit, protože mladí přijeli za námi. Přijeli vnést teplo a radost do olomouckých domovů. Víím, že si řeknete: Olomouc je plná mladých, vždyť máme univerzitu. Jenomže to je jiné mládí, které spěchá s batohem na zádech do studovny, na semináře a dělat zkoušky. Ano, má svůj cíl, ale mladé, kteří přijeli do Olomouce na CSM spojuje víra, síla společenství, upevnění vztahu s Bohem, nalézání nových kontaktů a možná i cesty v životě. I když jsem se nemohla z důvodů rodičovských povinností zúčastnit veškerého programu, díky TV Noe zprostředkovala spoustu krásných chvil. Každý večer, když jsem před spaním posadila našeho 19měsíčního syna před televizi, hleděl na ni rozzářenýma očima. Při zpěvu hymny „První, poslední“ vykouzlil ten nejkrásnější úsměv na tváři, a to i vždy, když jsme ji poslouchali už při samotném vzniku. I v tak útlém věku Bůh proniká do nitra člověka. Každé slovo, každá píseň byla Chlebem pro naši duši a vrcholem cestu k Bohu. Při zpěvu Sněženky se mi vybavilo spoustu krásných vzpomínek, protože sama jsem v tomto společenství 5 let zpívala. Těší mě, že se na ni od návštěvy Jana Pavla II. na Svatém Kopečku, kdy Schola olomouckých fakult zazpívala poprvé, nezapomnělo. Tato myšlenka zpěvu se drží už hezkých 22 let a zkrášluje bohoslužby ve Studentském kostele. Nelze spočítat kolik lidí už Scholou prošlo a ještě projde.

Na těchto setkáních si mnohdy uvědomíme, jak mladí umí otevřít své srdce a ukázat, co v nich skutečně je. Nebojme se jim více naslouchat a být oporou. Tak by to mělo začít v rodině, protože tak, jak svému dítěti věnujeme pozornost a péči, tak ho postavíme do života a k životním zkouškám, které ho čekají. Velmi ojedinělé bylo sobotní setkání rodin s mládežníky. Celkem se nás sešlo 8500 lidíček. Korunní pevnůstka zažila skutečně velkolepou radost nejen z tváří mládežníků, ale i z rodin s kočárky. I když bylo počasí všelijaké, ten Nejvyšší se postaral, aby nás skrápěly jen malé kapky deště. Vrcholem tohoto dne byl pro mě Životní příběh Chiary Petrillo. Poněvadž jsem sama matkou, uvědomila jsem si, jak je velkolepé přivést na svět dítě, vidět ho vyrůstat, slyšet ho říct první slova, vidět první krůčky a mnoho dalších dovedností. Naslouchejme dětem už od jejich útlého dětství, komunikujme s nimi, protože právě v té době se utváří lidská osobnost a vztah k lidem a Bohu. Děti a mladí Vám to vrátí v tom nevhodnějším okamžiku, když to budete nejmíň čekat. Největší odměnou v mém životě bude, až můj syn přijde za mnou a řekne: Mami, chci jet na setkání s mladými. Pro mě to bude nejen odměna, ale také pokračující štafeta, co jsem v mládí začala a pokračuje dál.

Velmi obdivuji svou 15letou neteř, která se nebála jet na setkání do Olomouce sama ze své farnosti a potkat nové přátelé a prohloubit vztah s Bohem. Připomnělo mi to období, když jsem se rozhodla jet na Světové dny mládeže do Říma v roce 2000. Tehdy jsem také putovala sama z celé karvinské farnosti a bylo to pro mě osobně nejhlubší prožití a vyvrcholení všech zúčastněných setkání v mém životě. Sám sv. Jan Pavel II. nejvíce rozuměl mladým lidem a začal s organizací Světových dnů mládeže. Jeho myšlenka proudí stále, protože je dobrá. Jak zaznělo na setkání, třeba se dočkáme Světových dnů mládeže v České republice. Krásnou tečkou celého setkání byla závěrečná mše svatá v neděli, z níž jsme se rozcházeli do svých domovů nabytí duchovními dojmy.

Díky Vám všem z Karviné, kteří jste na setkání přijeli a obohatili naše životy, P. Przemkovi se kterým jsme se osobně potkali. Věřím, že i oni Vám přinesou to teplo a radost do Vašich domovů a srdcí, které nebude jen chvilkové, ale budete si ho ukrojoovat do všedních dnů Vašich životů.

„Nebojte se“!

Zuzana

NEBOJTE SE!

Ve dnech 15. až 20. srpna proběhlo v Olomouci celostátní setkání mládeže. Sešlo se nás přes šest tisíc. Spali jsme na kolejkách a jedli tak různě po školách. Motto setkání znělo: NEBOJTE SE. Každý den jsme se prostřednictvím autorského divadla setkávali s různými podobami strachu. Nejvíce jsem se asi ztotožnila se strachem NEBÁT SE být sama sebou, jelikož v dnešní době je jen pár lidí, kteří jsou se sebou opravdu spokojeni a nic by na sobě neměnili.

A jaké bylo menu CSM?

Předkrm: navazování nových kontaktů, workshopy, přednášky, katecheze, zpověď

Hlavní chod: mše svatá, Eucharistie, pout' na Svatý Kopeček, vigilie

Dezert: medovník, společná modlitba se svíčkami, adorace, nákupy v obchodním centru, koncerty, ponocování

Něco k pití: kofola, malinovka, čaj, káva, horká čokoláda

A tak mne napadlo – NEBOJME SE namíchat takové menu i v běžném životě, pozvat Boha do každého chodu, aby byl součástí naší modlitby, zábavy, ale taky v našich vztazích s rodiči, kamarády, spolužáky.

Marie Strzelcová

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtek – začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:30 společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 01.09. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litanií k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté v 7:00 PL; a v 17:45 hod. CZ. Od 16:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši sv.: adorace vedená s modlitbou chval, proseb a díky.

Návštěvy nemocných:

pátek 01.09. od 9:00 hod.

Pravidelná setkávání farních společenství:

Angličtina (Beginner)	středa 18:00-19:30
Angličtina (Elementary)	pondělí 18:00-19:30
Biblická hodina	1. a 3. čtvrtek v měsíci v 19:00
Biblické společenství	úterý v 18:00
Farní volejbal	pátek 19:00 (ZŠ Dělnická)
Komorní sbor	pondělí 16:00-17:45
Kostelníci	aktuálně, dle potřeby
Ministranti	1. a 4. pátek v měsíci v 16:30
Neokatechumenátní cesta	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 19:00
Podávající sv. přijímání	2. pondělí v lichém měsíci v 19:00
Polska schola	wtorek 15:15
Redakční rada NFR	1. sobota v měsíci v 14:00
Schola (česká)	každý pátek v 16:45, každou neděli 9:00-10:00
Scholička	každý pátek v 15:45
Společenství seniorů	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 9:30
Společenství mládeže	bude upřesněno
Společenství mladých manželů	1. pondělí v měsíci v 17:00
Společ. Sekulárního františkánského řádu	4. neděle v měs. v 15:00 (katech. dům)
Společenství starších manželů	bude upřesněno
Společenství středních manželů	3. úterý v měsíci v 19:00
Varhaníci	2. pondělí vsudém měsíci v 19:00
Zvoníci	3. pátek v měsíci v 19:00

Ve dnech **09.-10.09.** budou probíhat **Dny evropského dědictví**, v rámci nichž budou ke komentovaným prohlídkám zpřístupněny také naše kostely – farní kostel Povýšení sv. Kříže, filiální kostel sv. Marka a farní kostel sv. Petra z Alkantary.

Dne **17.09.** budeme prožívat **poutní slavnost v kostele Povýšení sv. Kříže**. Mše svatě jako obvykle v neděli. Odpoledne, v 15:00 pobožnost v kostele a po ní Farní jarmark.

Dne **28.09. slavnost sv. Václava**. Mše svatě budou v 7:00 česky a v 18:00 polsky.

Každou zářijovou neděli zveme v **16:00** do kostela na koncert v rámci **festivalu Karvinské varhany**. Vystoupí:

03.09. Wacław GOLONKA (varhany) a Stanisław DZIEWIOR (trubka) – PL

10.09. Jaroslav Tůma (varhany) a Liselotte ROKYTA (Panova flétna) – ČR/NL

17.09. Marta WIERZGOŃ (varhany a Žest'ový kvintet Hudby Hradní stráže a Policie ČR

24.09. DUO WAVES - Daniel STICKAN (varhany) a Uwe STEINMETZ (saxofon a flažolet) – DE

V týdnu od 18.09. začíná výuka náboženství podle dostupného rozvrhu. Výuka náboženství pro 3. třídu začíná teprve v týdnu od 25.09.

Nedělní kavárna

Milí spolufarníci, jistě mnozí z vás už dlouho pocítovali nedostatek prostoru pro setkávání, zvláště po nedělních bohoslužbách: Mohu-li mluvit za sebe, vadilo mi, že v neděli po mši se sotva stihnu pozdravit se svými příbuznými, případně prohodit pár vět s několika známými, a najednou už jsou všichni pryč. A když prší, nestihnu ani to. Bohu díky za různé farní akce, kdy je toho prostoru pro setkávání více. Ale těch je jen pár do roka.

Proto bychom chtěli po vzoru jiných farností otevřít v prostorách katechetického domu NEDĚLNÍ FARNÍ KAVÁRNU, místo, kde byste se mohli po mši zastavit a popovídat si s lidmi, které znáte, případně poznat nové, a to všechno u dobré kávy a něčeho na zub.

Taková testovací verze této kavárny probíhala o prázdninách, kdy jsme v malém počtu lidí zkoušeli, jak by to mohlo vypadat a co je třeba zajistit, aby to fungovalo. Oficiálně kavárnu otevřeme v neděli 24. 9. Můžete se samozřejmě přijít podívat už i některou neděli předtím, s tím, že asi ještě nebude všechno fungovat tak, jak by mělo. Ale ani po 24. září nečekejte dokonalost, vše se bude muset vyladit podle počtu a chutí návštěvníků. :) Pro začátek Vám za symbolický příspěvek můžeme nabídnout kávu, čaj nebo vodu, náročnější si můžou dát výborné presso v našem knihkupectví. Co se týče jídla, můžete pro sebe a své blízké upéct nějakou buchtu, donést chlebičky nebo cokoli, co si dáváte rádi na snídani či svačinu. Pokud nebudete mít čas něco udělat, v knihkupectví si budete moci koupit nějakou dobrotu (ze začátku bych to tipl na nějaké croissanty, sortiment se bude postupně rozšiřovat podle poptávky).

Zatím by fungovala jen po "osmovce", protože je to nejvhodnější čas – když se tam po mši zastavíte na půlhodinku až hodinku, stále ještě zbývají 2 hodiny, abyste stihli mít ve 12 nachystaný oběd. :) Pokud by se ale našli ochotní lidé, co by se toho ujali i po jiných mších, a lidé, co by tam chodili, může se její fungování rozšířit.

Na závěr bych Vás chtěl ještě jednou poprosit o shovívavost a trpělivost, protože je to nová věc a bude ještě dlouho trvat, než se vychytají všechny mouchy. Pro někoho je pohodlnější dát si to kafe doma a v klidu si u toho přečíst noviny než se někde mačkat s množstvím dalších lidí, z nichž navíc někteří mu třeba nejsou úplně po chuti. Ale stejně jako rodinný život si žádá oběti, i budování vztahů ve farní rodině se neobejde bez našeho úsilí.

Pokud Vás myšlenka farní kavárny zaujala a chtěli byste pomoci při chystání, obsluhování a uklízení, hlase se mi, prosím, na telefonu 604 971 801. Díky. :)

Jaroslav Růžička

MŠE PRO DĚTI A MLÁDEŽ každou druhou středu v měsíci!

Milí mladí přátelé, srdečně vás zveme poprvé 13. září v 18:00 na Mši svatou, která bude určená právě pro vás. Bude se hrát na kytaru, zpívat. Po mši vás čeká malé občerstvení, krátký program a hra. Budou se o vás starat animátoři naší farnosti. Byli bychom rádi, abyste se navzájem poznávali a mohli spolu zažít pěkné chvíle ve farním společenství dětí a mládeže (8–15 let).

Za organizační výbor Jarek R. a Katka K. s požehnáním o. Przemek :)

Výuka náboženství 2017/18 - Lekce religii 2017/18

vyučování náboženství česky			
1. ročník	Ing. Kamila Fašungová	středa 15:50 - 16:35	fara
2. ročník zahájení přípravy k 1. sv. přijímání	Mgr. Barbara Tomanek	úterý 15:00 - 15:45	katechetický dům
3. ročník příprava k 1. sv. přijímání	P. ThLic. Mgr. Przemysław A. Traczyk	pondělí 15:00 - 15:45	fara
4. a 5. ročník	P. ThLic. Mgr. Adam Józef Kasperek	čtvrtek 15:00 - 15:45	katechetický dům
6. a 7. ročník	P. Mgr. Dawid Kantor	čtvrtek 15:50 - 16:35	katechetický dům
8. a 9. ročník příprava k biřmování	Mgr. Jaroslav Růžička	středa 16:15 - 17:00	katechetický dům spolu s polskou skupinou

lekce religii po polsku			
1 klasa	mgr Barbara Tomanek	wtorek 11:45 - 12:30	Polska Szkoła Podstawowa
2 klasa rozpoczęcie przygotowania do 1. Komunii św.	mgr Barbara Tomanek	z uwagi na małą ilość zainteresowanych - razem z grupą czeską w domu katechetycznym	
3 klasa przygotowanie do 1. Komunii św.	ks. ThLic. mgr Przemysław A. Traczyk	środa 13:00 - 13:45	Polska Szkoła Podstawowa
4 i 5 klasa	mgr Barbara Tomanek	wtorek 13:00 - 13:45	Polska Szkoła Podstawowa
6 i 7 klasa	mgr Monika Michopulu	wtorek 14:05 - 14:50	Polska Szkoła Podstawowa
8 i 9 klasa przygotowanie do bierzmowania	mgr Jaroslav Růžička	środa 16:15 - 17:00	dom katechetyczny razem z grupą czeską

Případný termín náboženství pro středoškoláky bude dán po předchozí domluvě celé skupiny, pokud se přihlásí dostatečný počet zájemců.

Ewentualny termin religii dla szkół średnich będzie podany po umówieniu się całej grupy, po zgłoszeniu się wystarczającej liczby zainteresowanych.

Odpust św. Anny

Karwina - Raj

Farní tábor

Guty

Mládež děkanátu Karviná na CSM Olomouc

Pout' v Píšti